

MARY HIGGINS
CLARK

AL
press

edice
KIO KAN

**MELODIE
STÁLE ZNÍ**

edice
KLOKAN

MARY HIGGINS
CLARK

**MELODIE
STÁLE ZNÍ**

edice

COPYRIGHT © 2015 BY MARY HIGGINS CLARK
TRANSLATION © DALIBOR MÍČEK, 2017
COPYRIGHT © ALPRESS, SPOL. S R. O.

VŠECHNA PRÁVA VYHRAZENA.

ŽÁDNOU ČÁST KNIHY NENÍ DOVOLENO UŽÍT
NEBO JAKÝMKOLI ZPŮSOBEM REPRODUKOVAT BEZ PÍSEMNÉHO
SOUHLASU DRŽITELE PRÁV, S VÝJIMKOU KRÁTKÝCH CITACÍ
NEBO ODKAZŮ, KTERÉ TVOŘÍ SOUČÁST KRITICKÉHO HODNOCENÍ.

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU THE MELODY LINGERS ON
VYDANÉHO NAKLADATELSTVÍM
SIMON & SCHUSTER SUBSIDIARY RIGHTS DEPARTMENT 1230
AVENUE OF THE AMERICAS, NEW YORK, NY 10020
PŘELOŽIL DALIBOR MÍČEK
REDAKČNÍ ÚPRAVA LUKÁŠ FOLDYNA
GRAFICKÁ ÚPRAVA OBÁLKY TOMÁŠ ŘÍZEK
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
VYDALO NAKLADATELSTVÍ ALPRESS, SPOL. S R. O.,
FRÝDEK-MÍSTEK,
V EDICI KLOKAN, 2017
SHOP@ALPRESS.CZ
VYDÁNÍ PRVNÍ
ISBN 978-80-7543-460-9 (pdf)

*Věnováno památce June Crabtreeové,
drahé přítelkyni od dob studií na Villa Maria Academy,
s láskou.*

Poděkování

Znovu jsem vyprávěla pohádku. V tomto případě píseň skončila.

Jako vždy jsem si tu pouť užívala. I když pokaždé s radostí napíši slůvko „Konec“, bývá v tom vždycky i hluboké dojetí. Postavy v této knize jsem si velmi zamilovala. Ponechávám na vás, abyste určili, které ne.

Jako obvykle jsou zde lidé, kteří po té cestě kráčeli se mnou. Před nimi smekám klobouk a vyjadřuji jim svou vděčnost.

Je to především můj redaktor Michael Korda, s nímž spolupracuji již padesát let. Dlouholetou spolupráci s ním považuji za požehnání.

Marysue Rucciové, šéfredaktorce nakladatelství Simon & Schuster, děkuji za moudré připomínky a vedení.

Elizabeth Breedenové za vytrvalost a trpělivost při úpravách textu pro vydání.

Umělecké ředitelce Jackie Seowové za podmanivé obálky, které tvoří.

Edu Boranovi, někdejšímu agentovi FBI a současnému prezidentu nadace Marine Corps Law Enforcement, jenž byl mým mentorem, když jsem se dozvíдалa, jak by Federální úřad pro vyšetřování řešil zločin popsany v této knize.

Bytové architektce Eve Ardiové, která mě naučila, jak utratit pět milionů dolarů při výzdobě apartmánu v tomto příběhu.

Nadine Petryové, v uplynulých sedmnácti letech mé asistentce a pravé ruce.

Ricku Kimballovi za jeho rady, jak přesunovat velké peněžní sumy – mimo dohled pozorných očí.

A konečně mé podpůrné rodinné skupině – mimořádnému životnímu partnerovi Johnu Conheeneymu za neochvějnou podporu; mým dětem, vždy k dispozici a ochotným pomoci, když jsem je požádala o komentář k některým kapitolám. Pomáhají zejména ve chvílích, kdy mě upozorní na termín, který je dnešní generaci nesrozumitelný.

Tempus fugit a tohle všechno!

Přeji každému z vás příjemné počtení.

Mary Higgins Clarková

1

Třicetiletá Elaine Marsha Harmonová kráčela svižně od svého bytu ve Východní třiadvacáté ulici na Manhattanu k budově Flatiron na rohu Třiadvacáté ulice a Páté avenue, kde pracovala jako asistentka bytové architektky. Oblékla si teplý plášť, ale rukavice si nevzala. Listopadové ráno většilo chladný den.

Nazrzlé kaštanové vlasy si zkroutila do uzlu a upevnila v týle, takže jí kolem obličeje povlávaly jen zbloudilé pramínky. Byla vysoká jako její otec a štíhlou postavu zdědila po matce. Po bakalářské promoci si uvědomila, že učitelské povolání pro ni nebude to pravé, a zapsala se na uměleckoprůmyslovou školu s názvem Fashion Institute of Technology. Získala magisterský titul a zaměstnání u Glady Harperové, doyenky interiérových návrhářů pro bohaté a společensky ambiciózní zákazníky.

Elaine vždycky žertovala, že ji pokřtili po pratetě z otcovy strany, mimořádně zámožné bezdětné vdově. Problém spočíval v tom, že tetička Elaine Marsha jako velká milovnice zvířat odkázala většinu prostředků nejrůznějším zvířecím útulkům a příbuzné doslova odbyla.

Lane vysvětlovala: „Elaine je moc pěkné jméno a Marsha také, ale já jsem si nikdy jako Elaine Marsha nepřipadala.“ Tento rozpor vyřešila již v dětství, kdy komolila první křestní jméno, a přezdívka „Lane“ jí už zůstala.

Z nějakého důvodu myslela právě na své jméno, když šla od Sedmé avenue k Páté a odbočila na Třiadvacátou ulici.

A cítím se tu dobře, pokračovala v úvahách. Jsem ráda, že jsem právě teď právě tady. Miluju New York. Myslím, že jinde bych nemohla žít. Přinejmenším bych nechtěla. Ale možná se brzy přestěhuju na předměstí. Napřesrok v září začne Katie chodit do školky. A soukromé školy na Manhattanu byly pro Lane příliš drahé.

Pocítila známé bodnutí smutku. Ach, Kene, naříkala v duchu. Proč jsi musel zemřít? Odsunula vzpomínku, otevřela dveře Flatiron Building a vyjela výtahem do třetího patra.

Bylo teprve tři čtvrtě na devět, ale Glady Harperová podle očekávání již seděla ve své kanceláři. Další zaměstnanci, recepční a účetní, se dostaví nejpozději dvě minuty před devátou. Pozdní příchody Glady neodpouštěla.

Lane se zastavila u dveří do soukromé svatyně své nadřízené. „Ahoj, Glady.“

Harperová vzhlédla. Její ocelově šedé vlasy vypadaly stejně jako jindy – jako kdyby si je zapomněla upravit. Hubená postava vězela v černém svetru a kalhotách. Lane věděla, že Glady má plnou skříň identického oblečení a že svou vášeň pro barvy, tvary a styl vyhradila pouze pro interiéry bytů a kancelářských prostor. V šedesáti byla dvacet let rozvedená a její přátelé i zaměstnanci ji oslovovali křestním jménem a tykali jí. Ale jeden dodavatel textilií se kdysi vyjádřil pohrdavě o jejím vkusu a stálo ho to lukrativní kontrakt.

Teď Glady neztrácela čas zdravením či vítáním. „Pojď dál, Lane. Chci si s tebou o něčem promluvit.“

Co jsem udělala špatně? ptala se Lane sama sebe, když vešla do místnosti a posadila se na starožitné křeslo před psacím stolem.

„Mám tady poptávku od nového klienta... No, možná bych měla říct starého klienta. Každopádně si nejsem jistá, jestli mám tu zakázku vzít.“

Lane pozvedla obočí. „Vždyť přece vždycky říkáš, že když se ti zdá, že s klientem bude obtížné vycházet, pak ta zakázka stojí za to.“ Ne že by se s tebou vycházelo lehce, dodala mlčky. První věc, kterou Glady s novým klientem udělala, byla, že s ním prošla jeho domov s plány v ruce a bezohledně se zbavovala všeho, co pokládala za nevkusný odpad.

„Tento je jiný,“ řekla Harperová znepokojeně. „Před deseti lety jsem dělala interiér pro Parkera Bennetta, když si koupil nové panské sídlo v Greenwichi.“

„Parker Bennett!“ Lane si vzpomněla na novinové titulky nad články, kde se psalo o manažerovi investičního fondu, který připravil své klienty o miliardy dolarů. Zmizel ze své jachty krátce před odhalením podvodů. Obecně se věřilo, že spáchal sebevraždu, i když tělo nebylo nikdy nalezeno.

„Nemluvím zrovna o *tom* Parkeru Bennettovi,“ vysvětlila Glady. „Volal mi jeho syn Erik. Úřady vysály poslední cent ze všeho, co Parker Bennett vlastnil. Teď je na prodej jeho dům. To, co v něm zbylo, nemá prakticky žádnou hodnotu a úřady dovolí Bennettově manželce Anně vzít si dost věcí na to, aby si zařídila a vybavila menší domek. Eric mi řekl, že matce je všechno úplně jedno, a požádal mě, jestli bych se zařizováním nepomohla.“

„Může si tě dovolit? Myslím tím, jestli má dost peněz.“

„Mluvil se mnou naprosto otevřeně. Prý četl, že největší provizi, jakou jsem kdy dostala, mi zaplatil jeho otec, když jsem splnila instrukce, abych nešetřila náklady. Požádal mě, abych to udělala zadarmo.“

„A uděláš to?“

„Jak by ses zachovala ty, Lane?“

Elaine zaváhala a pak se rozhodla, že se neuchýlí ke dvojznačnosti. „Viděla jsem fotky té chuděry Anny Bennetové. Vypadá přinejmenším o dvacet roků starší, než když její snímky otiskovali ve společenských sloupcích před od-

halením manželových podvodů. Já bych to na tvém místě udělala.“

Harperová stiskla rty a zadívala se na strop – typické gesto, když soustředěně uvažovala nad přesným odstínem třepení závěsu nebo podobně závažným rozhodnutím. „Asi máš pravdu,“ připustila. „A výběr nábytku pro menší domek určitě nezabere moc času. Pokud vím, je to nová rezidenční čtvrť v Montclairu v New Jersey. Ne moc daleko, nějakých čtyřicet minut od mostu George Washingtona. Ne-ztratím na cestě moc času.“

Vytrhla stránku ze zápisníku a přesunula ji přes stůl. „Tady je telefonní číslo Erika Bennetta. Slyšela jsem, že ho potajmu zaměstnal nějaký drobný investor. U Morgan Stanley se mu docela dařilo, ale po odhalení, co byl jeho drahý táta zač, dal výpověď. Domluv s ním schůzku.“

Lane si odnesla papír do své kanceláře, posadila se za stůl a vytočila to číslo. Po prvním zazvonění se ozval pevný, příjemně modulovaný hlas.

„Eric Bennett,“ představil se.

2

O týden později sjely Lane a Glady z Merritt Parkway exitem označeným Round Hill Road a pokračovaly do jedné z nejexkluzivnějších čtvrtí exkluzivního Greenwiche ve státě Connecticut. Mezistátní silnice číslo 95 by byla rychlejší, ale Glady si ráda prohlížela honosné domy. Její mercedes řídila Lane. Glady usoudila, že asistentčin Mini Cooper je na parkování před Bennettovým panským sídlem příliš nenápadný.

Architektka po většinu cesty nepromluvila a Lane se naučila toto mlčení oceňovat. Pokud si její nadřízená chtěla pohovořit, udělala to, až když byla připravená. Lane celý život obdivovala královnu Alžbětu a porovnávala s ní svou šéfkou. Nezačínala rozhovor, dokud nebyla panovnicí oslovena.

Glady se ozvala teprve po sjezdu z dálnice: „Pamatuju si, když jsem sem přijela poprvé. Parker Bennett ten dům koupil od původního majitele, který zbankrotoval dřív, než se nastěhoval. Zařízení bylo ztělesněním mizerného vkusu. Přizvala jsem si stavitele a společně jsme interiéry kompletně předělali. Bože můj, pracovní stůl v kuchyni měl tvar egyptského sarkofágu a stěny a strop v jídelně zdobila jejich představa Sixtinské kaple – urážka vmetená do tváře Michelangelovi.“

„Jestli jste tam kromě interiérů dělali i stavební úpravy, muselo to stát hotové jmění,“ poznamenala Lane.

„Taky že stálo, ale Parkeru Bennettovi to nevadilo. Proč taky? Utrácel peníze jiných.“

Bennettovo sídlo stálo u Longislandského průlivu. Velký dům z červených cihel s bílým zdobením byl vidět ze silnice. Když odbočily na příjezdovou cestu, Lane si všimla, že keře už dlouho nikdo nestříhal, a na trávníku ležely závěje suchého listí.

Glady zřejmě zaznamenala totéž. „Zahradník byl asi mezi prvními propuštěnými,“ poznamenala suše.

Lane zaparkovala v záhybu příjezdové cesty a společně vyšly po několika schodech k masivním dubovým dveřím. Otevřely se, jen co se Lane dotkla zvonku.

„Děkuji, že jste přišly,“ řekl Eric Bennett.

Glady přijala pozdrav a Lane si zatím Bennetta prohlížela. Muž, jehož hlas na ni tak zapůsobil, byl prostředního vzrůstu i postavy. Na deseticentimetrových podpatcích by byla asi stejně vysoká jako on. Měl bohatou hřívu šedivějších blond vlasů a oříškově hnědé oči. Lane si nastudovala všechny dostupné informace o Bennettově případu a uvědomila si, že Eric je mladší verzí svého otce, elegantního a pohledného muže, který připravil klienty o celoživotní úspory.

„Moje asistentka Lane Harmonová,“ představila ji Glady.

„Eric Bennett, ale to jste už asi uhodla.“ Krátce se usmál a v jeho hlase zazněl nádech ironie.

Jak měla ve zvyku, Glady šla rovnou k věci. „Je tu vaše matka, Eriku?“

„Ano, za chvíli se k nám připojí, než ji kadeřnice upraví.“

Lane si vzpomněla, že Anna Bennettová už v salonu, jehož byla dlouholetou zákaznicí, není vítána. Příliš mnoho jiných zákaznic ji nesnášelo, protože se jejich rodiny staly obětí chtivosti Parkera Bennetta.

Dlouhá hala vypadala pustě a opuštěně. Vedlo z ní zaoblené schodiště k balkonu, kam by se vešel orchestr. Ve stěnách zely viditelné otvory.

„Vidím, že tapiserie zmizely,“ všimla si Glady.

„Jistě. A za těch dvacet let, co jsme je měli, jejich hodnota vzrostla o dvacet procent. Odhadce potěšily i obrazy. Vím, že jste to byla vy, kdo otce přesvědčil, aby je koupil. Máte vynikající vkus, Glady.“

„To patří k mému povolání, Eriku. Už jsem si v duchu prošla dům v New Jersey, který jste matce koupil. Vůbec není špatný. Společně z něj uděláme okouzující domov.“

Lane bylo jasné, že Glady s Erikem navázala za ten rok, kdy spolu řešili problémy rodinného sídla, přátelský vztah. Nyní se svým typickým bryskním krokem vydala na obchůzku přízemí.

Místnost s vysokým stropem nalevo sloužila očividně jako obývací pokoj, ovšem Glady ji nazývala „salon“. Elegantní okna zakončená obloukem nabízela výhled na zahradu za domem. V dálce Lane rozeznala krytý bazén v budově, která představovala zmenšenou kopii hlavního domu. Vsaдила bych se, že ten bazén má olympijské rozměry, pomyslela si. A vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby v něm byla slaná voda.

„Vidím, že odsud odnesli všechny starožitnosti a nábytek vyrobený na zakázku,“ poznamenala Glady kousavě.

„Další pochvala vašeho vynikajícího vkusu.“ Tentokrát se Lane zdálo, že v Bennettově tónu slyší nádech hořkosti.

Glady na kompliment nereagovala. „Nábytek z malé pracovny bude do nového domu každopádně mnohem vhodnější. Podívejme se tam.“

Prošli honosnou jídelnou, která podobně jako salon postrádala zařízení a vybavení. Postupovali k zadní části domu přes místnost, v níž Lane poznala někdejší knihovnu. Zůstaly v ní pouze mahagonové police. „Vzpomínám na sbírku vzácných knih vašeho otce,“ poznamenala Glady.

„Ano. Začal je sbírat ještě dřív, než založil investiční fond, ale úřady to nevzaly v úvahu.“ Tentokrát byl Ben-

nettův tón neutrální. „Přiznávám, že když čtu knihu, chci ji držet v ruce a nedělat si starosti, jestli nepoškodím zlatou ořízku nebo nějakou ilustraci.“ Podíval se na Lane. „Souhlasíte se mnou?“

„Samozřejmě,“ odpověděla důrazně.

Když Glady dokončila návrh interiéru, dala obrázky Lane k nahlédnutí. Každý pokoj byl vybraně zařízený a celkový efekt byl současně půvabný a domácky hřejivý.

Nyní však dům vůbec půvabně ani domácky hřejivě nepůsobil, spíš zanedbaně a opuštěně. Na policích ležela vrstva prachu.

Pokračovali do zadního traktu. Vlevo se nacházela příjemná pracovna, zařízená pohodlnou pohovkou a křesly kolem kulatého kávového stolku se skleněnou deskou a mahagonovými stolky se sklápěcí deskou. Květinové závěsy ladily s potahovou tkaninou sedacího nábytku. Na stěnách visely zářámované reprodukce Moneta a útulný dojem doplňoval koberec světle zeleného odstínu.

„Tohle bývala společenská místnost personálu, Lane,“ vysvětloval Eric Bennett. „Má zvláštní vchod z kuchyně. Až do loňska jsme zaměstnávali šest lidí.“

„Je toto nábytek, který budeme stěhovat do nového domu?“ zajímala se Glady. „Připadá mi ještě hezcí, než si ho pamatuju. Krásně se hodí do pracovny v přízemí. A pevně věřím, že nábytek ze salonku vaší matky v patře bude perfektní pro zařízení nového obývacího pokoje. Z jednoho pokoje pro hosty si vezmeme dvojitou postel. Ta v hlavní ložnici by byla do městského domu příliš velká. A další dva pokoje vybavíme podobným způsobem. Podle mých poznámek zařídíme jídelnu stolem, židlemi a příborníky z ranního salonku. Ale neobejdeme se bez vaší matky. Sejde k nám, nebo za ní vyjdeme nahoru?“

Pokud bych měla vypíchnout hlavní rys Gladyiny povahy, byla by to rozhodnost, pomyslela si Lane. Jsem ráda, že pů-

jdeme nahoru, pokračovala v úvahách. Už jsem se bála, že budeme nuceni pracovat podle obrázků. Moc ráda si prohlédnu další místnosti.

„Zdá se mi, že slyším matku scházet po schodech,“ řekl Bennett a rychle se otočil. Glady a Lane ho následovaly do přední části domu.

Když si Lane vyhledala na internetu Annu Nelsonovou-Bennettovou, našla také její fotografie. Teď však okouzující světlovlasou velkou dámou, která s oblibou šila u Oscara de la Renty, málem nepoznala. Bolestně vyhublé ženě se třásly ruce, když váhavě oslovila architektku: „Paní Harperová, je od vás moc hezké, že jste přišla. Vypadá to tu trochu jinak, než když jste u nás byla naposled.“

„Vím, jak to pro vás muselo být těžké, paní Bennettová.“

„Děkuji. A kdo je tato krásná mladá dáma?“

„Moje asistentka Lane Harmonová.“

Lane stiskla podanou ruku a neunikl jí ochablý stisk, jako by Anna Bennettová neměla v prstech žádnou sílu.

„Paní Bennettová, udělám, co bude v mých silách, aby byl váš nový domov atraktivní a pohodlný. Můžeme zajít nahoru?“ zeptala se Glady. „Ukážu vám nábytek, který jsem pro vás vybrala.“

„Ano, zajisté. Nechali mi tu jen laciné věci, které by cenu domu při prodeji vůbec nezvýšily. Nebylo to od nich velkorysé? Ty peníze ukradl někdo jiný. Nemám pravdu, Eriku?“

„Dokážeme jeho nevinu, máti,“ řekl Eric Bennett důrazně. „A teď půjdeme nahoru.“

O čtyřicet minut později se Glady a Lane vracely na Manhattan. „Už to jsou skoro dva roky, co ten skandál vypukl,“ přerušila mlčení architektka, „ale chudák stará paní pořád vypadá, že se ještě neprobrala z šoku. A co si myslíš o tom

obrazu, na kterém se ten podvodník shovívavě usmívá na celý svět? Pokud si dobře vzpomínám, barvy na něm ani nezaschly, když zmizel.“

„Je to velmi hezký obraz.“

„Měl by být. Namaloval ho Stuart Cannon. A věř mi, ten se neprodává lacino. Ale při dražbě na něj nikdo nepřišel, a tak jí dovolili, aby si ho nechala.“

„Myslíš, že to na Parkera Bennetta někdo narafičil?“

„Nesmysl.“

„Ale z těch pěti miliard, co zpronevěřil, se dosud nenašel ani dolar.“

„To je pravda. Bůh suď, kam Parker ty peníze zašil. Ne že by mu k něčemu byly. Zejména když je podle všeho mrtvý.“

„Ale jestli žije... Myslíš, že jeho manželka nebo syn vědí, kde je?“

„To netuším. Ale můžeš se vsadit, že i kdyby o těch penězích věděli, nemohli by je utratit. Každý cent, který až do smrti vydají, bude pod pečlivým dohledem úřadů.“

Lane neodpověděla. Provoz na Merritt Parkway zhoustl. Chtěla, aby si Glady myslela, že se soustředí na řízení.

Neuniklo jí, že architektka byla příliš zaneprázdňená loučením s paní Bennettovou, aby si všimla, že ji Eric Bennett pozval na večeři.

3

Den po návštěvě Bennettova sídla Glady obvyklým způsobem oznámila své rozhodnutí. Po vznešeném prohlášení o vybraném nábytku, který ze sídla přestěhují, ponechala detailní realizaci záměru na Lane.

„Viděly jsme virtuální plány domku v New Jersey,“ řekla rázně, „ale byla bych ráda, kdybys tam zajela a obeznámila se s ním, nasála atmosféru. Jak už jsem uvedla, když jsem před deseti lety dokončila zařizování domu, Anna Bennettová prohlásila, že malá zasedačka pro personál je nej příjemnější místnost v domě. Přemístění nábytku do nové pracovny jí tedy udělá radost. Vybrala jsem vzorky barev do všech pokojů, ale dej mi vědět, jestli se tam ty odstíny hodí. Možná budeme muset barvy trochu namíchat, abychom získaly odstín, který si představuju.“

Lane si pobaveně pomyslela, že její nadřízená byla sice ochotna vážit cestu do Bennettova sídla, ale už nehodlala tomuto projektu věnovat další cenný čas, zejména když ta práce jde na účet podniku.

Kromě toho si uvědomila, že práce na detailech pro ni bude mimořádně zajímavá. Jako všichni ostatní také ona přečetla každé slovo, které noviny o Parkeru Bennettovi napsaly, už od prvních palcových titulků, jež oznamovaly, že z účtu váženého a uznávaného Bennettova investičního fondu zmizelo pět miliard dolarů. Kromě obvyklých bohatých klientů cílil i na investory ze střední třídy, na těžce pracující drobné podnikatele. O to byl jeho zločin zavrženíhodnější. Starší

klienti byli nuceni prodávat domy a byty, kde trávili zaslouženou penzi. Jiní, jejichž příjmy pocházely pouze z výnosů fondu, neměli jinou možnost než se přestěhovat do mnohem skromnějšího bydlení a vzájemné partnerské výčitky často vedly k rozpadu rodiny. A s finanční katastrofou byly spojovány i čtyři sebevraždy.

„Na co čekáš?“ pobídla ji Glady. „Potřebuju, aby ses do dvanácti vrátila. Včera večer mi volala hraběnka Sylvie de la Marcová. Než přemluvila chudáka starého hraběte, aby se s ní oženil, jmenovala se Sally Chicová a žila na Staten Islandu. Hrabě zemřel před třemi roky. Počítám, že už neдрží smutek, pokud to vůbec dělala. Teď si chce kompletně přebudovat apartmán. Ve dvanáct třicet máme být u ní. Bude to dlouhé jednání. Pokusím se jí vymluvit její představu dobrého vkusu. Upozornila mě, že obědvá časně, což znamená, že se nechystá nás pohostit. Proto si cestou zpátky kup u McDonalda hamburger a sněz ho v autě.“

Glady se zadívala na papíry rozložené na psacím stole a Lane to správně pochopila jako pobídku, aby okamžitě vyrazila do New Jersey. Nezastavuj se. A neber si těch dvě stě dolarů, pomyslela si při odchodu z Gladyiny soukromé kanceláře, když si vzpomněla na poučku z Monopolů, své oblíbené dětské hry. Rychlým krokem prošla dosud potměnou recepcí do chodby. Ve výtahu, který klesal do vstupní haly, jela sama, ale když vystoupila z kabiny, přízemí se již hemžilo lidmi spěchajícími do práce.

Hnědovlasá recepční jejich firmy Vivian Hallová stála ve frontě u výtahu jako první. Bylo jí dvašedesát a pro Glady pracovala již deset let, což byl mezi zaměstnanci nepřekonatelný rekord. Neustále zahajovala nejrůznější hubnoucí diety, aniž se to na její postavě jakkoliv projevilo.

Ustoupila, aby Lane mohla projít, a zeptala se: „Jakou má dnes dračice náladu?“

„Je v obvyklé formě,“ usmála se Lane. „Jedu do New Jersey podívat se na nový dům paní Bennettové. Musím se vrátit do dvanácti, abych s šéfkou mohla zajít za hraběnkou de la Marcovou.“

„Stará dobrá Glady.“ Vivian potřásla hlavou. „Za osm hodin z tebe vyždímá desetihodinovou práci. Ale zdá se mi, že to zvládáš docela slušně. Hezký kostým. Ten odstín modré ti nádherně sluší.“

Kenovi se vždycky líbilo, když nosila modré věci. Lane zalila vlna smutku. Zítřka by měl narozeniny. Šestatřicáté. Před pěti lety narazil do jejich automobilu na Henry Hudson Parkway opilý řidič. Auto sjelo ze silnice a zastavilo se až po několika přemetech přes střechu. Ken si zlomil vaz a byl na místě mrtvý. Brali se o rok dřív a Lane byla ve druhém měsíci těhotenství. A ten opilec samozřejmě neměl pojistku.

Když ji zahalil smutek, Lane znovu a znovu myslela na svou čtyřletou dceru Katie, kterou mohla toho hrozného dne ztratit.

A myslela na ni i ve chvíli, kdy svižně kráčela k parkovací garáži.

O deset minut později vjela do Lincolnova tunelu a mířila do New Jersey. Za další půlhodinu dojela ke komplexu městských domů v Montclairu, kde Anna Bennettová najde nový domov. Hezká čtvrť, pomyslela si, když projížděla klikatými ulicemi, než odbočila na Cedar Drive. Sledovala popisná čísla a zastavila před jedenadvacátkou, jedním z mnoha domků s identickou fasádou z šedého kamene. Lane pochvalně zaznamenala rozměrná průčelní okna. Glady si včera u Bennettů vzala klíč od domu a její asistentka ho teď vytáhla z kapsy.

Než stihla odemknout, z vedlejších dveří vyšel jakýsi muž. „Haló,“ zamával na ni, když vykročil po společné příjezdové cestě směrem k ní. „Vy jste nová majitelka? Pro-

tože jestli ano, budeme sousedé. Právě jsem se nastěhoval.“ Podal jí ruku. „Anthony Russo, ale všichni mi říkají Tony.“

„Lane Harmonová,“ představila se a prohlédla si muže před sebou. Byl skoro metr devadesát vysoký, měl pískové vlasy a vřelý úsměv. I v listopadu byl opálený jako člověk, který rád pobývá v přírodě. Jeho věk Lane odhadla na pětatřicet.

„Nejsem nová majitelka,“ opravila ho. „Pracuju pro bytovou architektku, která bude ten domek zařizovat.“

Usmál se. „Taky bych ji využil.“

To bys musel být pěkný boháč, aby sis ji mohl dovolit, pomyslela si Lane.

„Nechci vás zdržovat, ale kdo se sem teda nastěhuje?“

„Naši klienti se jmenují Bennettovi,“ odpověděla Lane a otočila klíčem v zámku. „No nic, musím něco dělat. Ráda jsem vás poznala.“ Aniž počkala na odpověď, otevřela dveře, vešla a zavřela za sebou. A zamkla, přestože nevěděla proč.

Viděla už počítačové zobrazení interiéru, ale když se teď ocitla fyzicky na místě, potěšilo ji, jak je domek zalitý sluncem. Na konci vstupní haly stoupalo schodiště do patra. Vpravo viděla dveře do kuchyně s jídelním koutem. Okno z kuchyně nabízelo výhled přes příjezdovou cestu do bytu Tonyho Russa. Stál ve své kuchyni a vybaloval krabice složené na stole.

V obavě, aby ji nenachytil, že na něj hledí, se Lane rychle odvrátila. První věc, kterou sem musíme koupit, je žaluzie do tohoto okna, pomyslela si.

4

Ranger Cole seděl vedle lůžka své manželky a držel ji za ruku. Ležela nehybně se zavřenýma očima, do nosu jí vedl přívod kyslíku. Ranger věděl, že druhá mozková mrtvice mu ji vezme. Bože, tak brzo! Judy bylo teprve šestašedesát. Byla o pouhých šest měsíců starší a Ranger vždycky žertoval, že si vzal starší ženu pro peníze.

Byli spolu čtyřicet šest let. Brali se jako dvacetileté zamilované děti, a když jeli autobusem na týdenní svatební cestu na Floridu, připadali si jako v limuzíně. Celou cestu se drželi za ruce. Na vysokou už nešli. Ona pracovala jako prodavačka u Macyho, on ve stavebnictví.

Její matka nechtěla, aby si mě vzala, pomyslel si. Ve škole jsem měl soustavné potíže, pořád jsem se rval s ostatními dětmi. Moc rychle jsem zatínal ruce v pěst. Hrozná povaha. Tchyně měla pravdu, ale Judy mě zklidnila. Na ni jsem se nikdy nezlobil, ani vteřinku. Když jsem začal křičet třeba na řidiče, který mi udělal myšku, přikázala mi, abych zmlkl. Řekla, že se chovám jako děcko.

Oba litovali, že jim příroda odepřela požehnání mít děti.

Ranger se natáhl a mozolnatými prsty jemně pohladil manželce čelo. Vždycky jsi byla chytřejší než já, řekl jí v duchu. Poradilas mi, abych raději pracoval pro město, je to jistější než práce pro soukromé stavební firmy. Díky tobě jsem se stal opravářem u Longislandských železnic. Pracoval jsem od jednoho konce ostrova na druhý. Tvrdila jsi, že to odpovídá mé přezdívce. Otec mi začal říkat Ranger, už

když jsem byl malý, protože jsem vždycky byl jinde, než jsem měl být.

Judy mu celý život lichotila, jak je hezký, ale on to pokládal za žert. Byl malého vzrůstu, ale statné postavy, měl velké uši a huňatá obočí, i když si je čas od času nechal přistříhnout.

Judy. Judy. Judy.

Cítil, jak v něm bobtná zloba. Judy utrpěla první mrtvici před dvěma lety, když se dozvěděli, že peníze, které investovali do Bennettova fondu, zmizely. Dvě stě patnáct tisíc dolarů, za které si chtěli koupit družstevní byt na Floridě. Peníze, které dlouho a usilovně šetřili. Byt, který si vybrali, představoval velmi výhodnou koupi. Stará paní, jíž patřil, zemřela a rodina se ho chtěla zbavit i s vybavením.

Judy se moc líbil. „Je mnohem hezčí, než bych ho uměla zařídit já. Zbavíme se všeho nábytku, který máme tady doma. Nestojí za stěhování. Ach, Rangere, ani nevíš, s jakou radostí dám výpověď a odjedu na slunečný jih! Obejdeme se bez hypotéky a při našich penzích a sociálním zabezpečení si při troše opatrnosti vůbec nemusíme dělat starosti o peníze.“

Jenomže zrovna v té době zmizely peníze z Bennettova fondu a to byl konec plánů na koupi bytu na Floridě. O několik týdnů později utrpěla Judy první mozkovou mrtvici a Ranger se musel dívat, jak se vyčerpává cvičením posilujícím levou paži a nohu. Snažila se před ním utajit, že každou noc propláče, ale on ji samozřejmě slyšel.

Parker Bennett jim zničil život. Spousta lidí nevěřila, že majitel fondu spáchal sebevraždu, když si vyjel na své luxusní jachtě. Ranger pokládal za vyloučené, že by ten hajzl skočil do vody. Krátce po jeho zmizení viděl Ranger v jedněch novinách Bennettovu fotografii. Seděl za starožitným psacím stolem ve zbohatlické kanceláři. Takhle by ze světa neodešel! Chlap v dokonalém obleku v přepý-

chové pracovně by se opil jednosladovou whisky a potom se zastřelil.

Tu kancelář si zaplatil i z našich peněz, pomyslel si Ranger hořce.

A Judy onemocněla a v hluboké depresi to nakonec vzdala. Proto ji včera postihla druhá mrtvice.

Věděl, že manželka umírá.

Neumírej, Judy. Prosím tě, neumírej.

Přístroj u lůžka spustil alarm. Zaznělo hlasité pípání. Během několika vteřin vběhli do pokoje lékaři a sestry. Jeden doktor zahájil masáž srdce.

Ranger viděl, že blikající kontrolka ve tvaru srdce, která sledovala tep, zhasla. Klikatá čára na monitoru se napřímila.

Hleděl přímo před sebe. Bez ní nemohu žít, pomyslel si otupěle.

Ucítil na rameni ruku. „Je mi to líto, pane Cole,“ říkal mu lékař. „Nebylo v našich silách ji zachránit.“

Ranger setřásl ruku a odstrčil ji. Padl na kolena vedle lůžka. Nevšiml si trubic a jehel zavedených do nosu a paží, objal Judy a přitiskl ji k sobě. Přemohl ho nesmírný žal okoušený vražedným vztekem. Vztek zvítězil. Bennett žije, tím si byl Ranger naprosto jistý. Nevěděl, jak ho donutí trpět, ale něco už vymyslí.

„Něco vymyslím, Judy,“ řekl nahlas. „Slibuju ti, že něco vymyslím.“

5

V kanceláři ve federální budově na dolním Manhattanu poslouchal řídící zvláštní agent FBI Rudy Schell, jak mu jedna z obětí Parkera Bennetta vypráví o finančnickově údajné sebevraždě. Na rozdíl od jiných obětí neprojevoval Sean Cunningham hněv. S téměř klinickou nezaopatostí seznámil agenta se svým přesvědčením. Kdyby Bennett opravdu spáchal sebevraždu v této části Karibiku, moře by jeho tělo určitě vyplavilo na pláži ostrova Tortola.

Cunningham si dal velkou práci, aby do námořní mapy podrobně zaznačil všechny mořské proudy v okolí Žraločího zálivu na severním konci Tortoly, kde Bennettova plachetnice narazila na břeh.

„Kdyby spáchal sebevraždu, jeho tělo by se ukázalo někde tady kolem Rough Pointu,“ mínil Cunningham.

Schell se soucitně zadíval přes stůl na muže, jenž stál v čele Asociace obětí Parkera Bennetta. Jako psychiatr na penzi Cunningham dobře věděl, jak zničující účinek utrpená ztráta na investory měla, a vytkl si za osobní úkol pomoci jim přizpůsobit se změněným okolnostem. Založil internetovou stránku, na níž vybízel oběti, aby vzájemně sdílely své pocity, frustraci, vztek a deprese.

Reakce jej samotného překvapila. Z lidí, kteří se dosud neznali, se stávali přátelé a setkávali se na schůzkách a poradách.

Cunningham byl hubený bělovlasý stařík a nosil brýle bez obrouček. Vypadá na každý den svých sedmdesáti let, po-

myslel si Schell. Od chvíle, kdy jsem ho před dvěma roky viděl poprvé, jako by zestárl o deset let.

V průběhu vyšetřování se z nich stali dobří přátelé. Zatímco jiné oběti reagovaly otupělým úžasem, vztekem a zoufalstvím, Cunningham zachoval klid. Přišel o milion dolarů, které našetřil pro svá vnoučata. Na Schellovu otázku odpověděl: „Mému synovi se daří velmi dobře. Může si dovolit zaplatit dětem vzdělání. Já jsem přišel pouze o radost z toho, že bych jim dal dar, za který by si koupily svůj první dům.“

V uplynulých dvou letech věnoval Cunningham značnou část svého času pomoci obětem, které se jen s velkými obtížemi vyrovnávaly se ztrátou. V této fázi vyšetřování nemohl agent doktorovi sdělit, že námořní experti FBI dospěli ke stejnému závěru. Pravděpodobnost, že Parker Bennett ještě žije, se blížila devětadevadesáti procentům.

Oslovovali se křestními jmény. „Snažíte se mi neodporovat, Rudy, nebo si opravdu myslíte, že Bennett svou údajnou sebevraždu naaranžoval?“

Schell odpověděl velmi opatrně: „Ta možnost tu pořád je, Seane. A když uvážíme, jak se Bennettovi podařilo své podvody utajit před účetními z finančního úřadu, je docela dobře možné, že sehrál i svou smrt.“ Odmlčel se. „Alespoň mu to zatím prochází.“

„Slyšel jste, že dnes ráno zemřela Judy Coleová?“ zeptal se Cunningham.

„Ne, opravdu? Jak to Ranger zvládá?“

„Těžko říct. Volal jsem mu a připadal mi docela klidný. Řekl mi, že po druhé mrtvici zůstala Judy prakticky nehybná a že by si určitě nepřála dál žít, až by zjistila, jak je na tom zle.“

„Tohle mi na Rangera Colea moc nesedí. Když jsem s ním mluvil před dvěma roky, byl úplně posedlý touhou po pomstě. Domnívám se, že kdyby tehdy na Bennetta narazil, zabil by ho holýma rukama.“

„Budu s ním pořád v kontaktu.“ Cunningham vstal. „Mám vám tu nechat námořní mapu, kam jsem vyznačil proudy? Mám ještě kopii.“

Schell nenaznačil, že odborníci FBI připravili úplně stejnou mapu. „Rozhodně ji založím do spisu. Děkuju.“

Když Cunningham odešel, Rudy se pohodlně opřel a charakteristickým gestem si přejel dlaní po tváři. Cítil strniště, které mu v obličejí vyrašilo. Usmál se při vzpomínce na svého dědečka, který podobnému porostu říkával „odpolední stín“.

Kdysi mi to dělalo starosti, ale dnes už ne, pomyslel si. Ve skutečnosti mi rychle rostoucí vousy pomáhají, když vystupuju v utajení. Vstal a protáhl se. Další den plný zklamání, kdy se snažil zachytit stopu peněz, které Bennett zpronevěřil.

Ale najdeme ho, sliboval sám sobě, určitě ho najdeme.

Jenže sotva ten slib v duchu vyslovil, napadlo jej, jestli ho dodrží. Federální úřad pro vyšetřování se soustředí především na boj proti terorismu a při počtu osob, které bylo nutné sledovat, byly jeho zdroje hodně napjaté. Zrovna minulý týden přeložili agenta, který s ním na Bennettově případu pracoval. Schell neměl to srdce říct Cunninghamovi a ostatním podvedeným investorům, že pokud v případě nenastane brzy průlom, odejdou i další agenti zapojení do pátrání po podvodníkovi.

6

Lane se z nového Bennettova domu vrátila právě včas, Laby stihla odjet s Glady na schůzku s baronkou de la Marcovou. Její apartmán se nacházel v domě na nároží Páté avenue naproti Metropolitnímu uměleckému muzeu. Bloky v okolí muzea získaly název Zázračná míle. „Není tohle považováno za jednu z nejlepších adres v New Yorku?“ otázala se Lane své šefové, když vystoupily z taxíku.

„To tedy je,“ souhlasila Glady. „Ale nejdůležitější adresa v New Yorku je Východní sedmdesátá druhá ulice číslo sedm set čtyřicet. Měla jsem možnost navštívit ten triplex, který tam nechal postavit John D. Rockefeller. Připravil by tě o dech, jak je nádherně a vkusně zařízený. Sama bych to lépe nedokázala. Ale proč tu tak stojíš? Je zima, pojďme dovnitř.“

Hraběnka de la Marcová byla oslnivá blondýnka s postavou modelky Victoria's Secret. „Je jasné, že se v životě hodně nadřela,“ zašeptala architektka své asistentce, když je vznešená dáma uvedla do knihovny a pak se omluvila, že musí někam zatelefonovat. „Vypadá na třicet, ale já vím, že jí za rok bude padesát a že si nechává uměle prodlužovat vlasy. Až jí bude šedesát, obličej se jí úplně rozpadne.“

Hraběnka se vrátila a pozvala návštěvnice na prohlídku apartmánu. Příštích několik minut s nimi jednala jako s prodávčkami v pouličním stánku, ale Glady ji postupně zpacifikovala a velká dáma nakonec pokorně souhlasila se všemi návrhy na vybavení a výzdobu, které jí bytová architektka předkládala.

Po prohlídce se usadily u stolu v pracovně, kde Glady rychle načrtla drobné stavební úpravy, které v apartmánu doporučila. Kolem čtvrté začala Lane kradmo pokukovat po hodinkách. Tohle může pokračovat do nekonečna, pomyslela si, a já musím být o půl šesté doma. V tu dobu totiž odchází chůva její dcery, nenahraditelná Bettina.

Dvacet minut po páté Glady konečně vstala od stolu. „Myslím, že by to pro dnešek stačilo,“ řekla stroze. „Ale mohu vás ujistit, paní baronko, že až skončím, budete mít jednu z nejkrásnějších rezidencí v New Yorku.“

„Bože, když si pomyslím, že můj zesnulý manžel měl půl roku před smrtí tolik předvídavosti, že mě poslechl a vytáhl všechny své peníze z Bennettova fondu!“ řekla baronka nečekaně. „Nebýt toho, nemohla bych si takové úpravy dovolit.“

Obě ženy se na ni překvapeně zadívaly. „Netušila jsem, že jste v tom fondu měli peníze,“ odušila Glady tiše.

„Inu, byli jsme jedním slovem jen dva mezi záplavou jiných.“ Baronka při řeči vykulila hnědé oči a její hlas ztratil vyumělkovaný tón. „Bennett uspořádal večeři pro deset největších investorů svého fondu. Několikrát připil manželce. Mluvil o ní velmi květnatě a v superlativech. Ale později jsem cestou na toaletu náhodou procházela kolem knihovny. Dveře byly otevřené. Bennett zrovna telefonoval. Bylo jasné, že hovoří s nějakou ženou. Říkal jí, že nepotrvá dlouho a dostane všechno, po čem kdy toužila. Tehdy mě napadlo, že když dokáže podvádět manželku, o níž před chvílí tak přesvědčivě mluvil, možná dokáže podvádět i v jiných věcech.“

„Informovala jste o tom telefonátu FBI?“ chtěla vědět Lane.

„Informovala, ale měla jsem dojem, že vyšetřovatelé už vědí, že měl Bennett v průběhu let řadu milenek, a ta, s níž tehdy mluvil, byla jen další z mnoha, které obšťastňoval štědrými sliby.“

Lane cítila, že musí položit jednu otázku. „Myslíte si, že byl do toho podvodu zapletený i jeho syn Eric?“

Hraběnka Sylvie jako by si vzpomněla na svůj vyumělkovaný tón. „To ani v nejmenším netuším,“ povzdechla si.

Když přesně o půl páté sjížděly výtahem, Lane oslovila architektku: „Mně tady něco nesedí, Glady. Myslíš, že by Parker Bennett byl tak neopatrný, aby někomu umožnil vyslechnout citlivý rozhovor?“

„Jistě že ne,“ odpověděla architektka bryskně. „Dlouho se povídalo, že hraběnka Sylvie de la Marcová, rozená Sally Chicová ze Staten Islandu, byla Bennetovou milenkou. Tohle je jenom její způsob, jak se vyhnout záři reflektorů. Kdo ví? Třeba jí Bennett dal horký tip, aby z jeho fondu závčasou vycouvala.“

7

Lane se vrátila domů deset minut po páté a Katie na ni jako obvykle čekala u dveří. „Mami! Mami!“

Lane ji zvedla do náruče a objala. „Kdo tě miluje?“

Katie se zasmála. „Ty!“

„A kdo tě bude navždy milovat?“

„Ty!“

Lane jí prohrábla dlouhé, zlatě zrzavé vlásky. Ty zdělila po mně, pomyslela si. Ale ty nádherné modré oči dostala darem od Kena. Jen co ji postavila zpátky na zem, dcera ji zatahala za ruku. „Dneska jsem ve školce nakreslila nový obrázek,“ oznámila pyšně.

Položila ho na kávový stůlek. Lane čekala, že uvidí obrázek nějakého zvířátka, která dcerka tak ráda kreslila, tento však byl jiný. Hodně se podobal jí samotné – žena v kalhotách a saku se šátkem na krku, stejné oblečení, jaké si vzala, když spolu šly minulou sobotu do zoo v Central Parku.

Katie měla pro kreslení bezpochyby mimořádné nadání, správnou volbou pastelek přesně zachytila barvy, které její matka ten den zvolila.

Lane cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Zahrnula dceru chválou a vzpomínala, jak nadaným malířem byl Ken. Už málem řekla: „Ty jsi tátovo děvče,“ ale zarazila se. Opatrně, nabádala se v duchu. Až bude starší, pochopí, jaký byl táta vynikající umělec.

Chůva Bettina o holčičku pečovala prakticky od jejího narození. Nevysoká podsaditá šedesátnice měla v černých vla-

sech jen několik šedivých pramenů a překypovala životní energií ženy polovičního věku. V poslední době se starala i o svou starou matku a potřebovala chytit autobus, který odjížděl z Port Authority do jejího domova v New Jersey. Lane byla nucena dát své šéfové ultimátum. Buď bude odcházet z kanceláře přesně v pět, nebo si najde jinou práci. Glady neochotně souhlasila, i když občas brblala, jaké má Lane štěstí, že její zaměstnavatelka projevuje takové porozumění.

V troubě už čekalo pečené kuře se sladkými brambory, na pánvi se smažil chřest a prostřený stůl zval k večeři. Lane si svlékla plášť, sundala šálu a rukavice a posadila se s dcerkou v obývacím pokoji. Tohle byla doba, kterou matka s dcerou trávily nerušeně spolu. Lane mezi pátou a sedmou večer přepínala mobilní telefon na hlasovou schránku. Její matka ve Washingtonu a blízcí přátelé o tom věděli a chápali důvody. Žertem prohlašovali, že toto pravidlo Lane zavedla kvůli Glady, která by jí klidně zavolala minutu po návratu domů. Občas se jí dokonce ptali, proč nezmění zaměstnání. Lane vždycky odpovídala, že Glady je jako pes, který štěká, ale nekouše, a že práce pro někoho tak talentovaného a schopného ji maximálně uspokojuje. „Každý den se od ní učím něco nového,“ říkala. „Není jen vynikající architektka, ale taky se neuvěřitelně vyzná v lidech, čte v nich jako v otevřené knize. Kéž bych to taky uměla.“

Během večeře jí telefon zazvonil dvakrát, ale vzkazy si poslechla, až když v půl deváté uložila Katie do postýlky.

Oba jí zanechal Eric Bennett – ptal se, jestli by s ním v sobotu nezašla na večeři.

Váhala. Položila mobil, zase ho zvedla. Mysl jí naplnily vzpomínky na atraktivního muže, který jim ironickými poznámkami zpestřoval prohlídku Bennettova rodinného sídla.

Glady prohlásila, že Eric o otcových podvodech nemusel vůbec nic vědět. Ale *možná nevěděl* ještě není *nevěděl*, uvažovala Lane.

Chvilí ještě váhala a pak stiskla tlačítko zpětného volání.

8

„**M**luvil jsi s tou příjemnou mladou ženou, která tu byla s Glady Harperovou?“ zeptala se Anna Bennetová syna. Přišla do místnosti, která původně sloužila jako ranní salonek, právě když končil hovor. Chystali se k obvyklé pozdní večeři.

„Ano,“ odpověděl Eric s úsměvem.

„Vygooglila jsem si ji,“ poznamenala Anna, když se posadila ke stolu a rozložila ubrousek. „Díky tobě jsem se to na počítači naučila.“

Eric samozřejmě věděl, že se matka naučila vyhledávat na internetu po bankrotu manželova investičního fondu, protože si chtěla přečíst, co všechno se tam o něm uvádí. Odmltl ji naučit používat Twitter, protože tam se o otci psalo pořád. Své připomínky tam posílali nejen zklamaní investoři, kteří přišli o všechny úspory, ale také vtipálci, kteří si z Parkera Bennetta udělali zdroj nechutných žertů. „Zaparkujte peníze u Bennetta a už nikdy nebudete muset platit daň z příjmu,“ říkal jeden z nejnovějších.

Nesvěřil se matce, že si Lane Harmonovou také vyhledal. „A co ses o ní dozvěděla, máti?“ zeptal se.

„Má zajímavou minulost.“ Anna si nervózním gestem shrnula pramen stříbřitých vlasů za ucho.

Eric se na ni díval a vzpomínal, jaké kdysi mívala vlasy. Nosila je vyčesané do elegantního účesu, jak jí je upravil její dlouholetý kadeřník Ralph. Krev mu vřela v žilách, když pomyslel, jak po deseti letech zakázal vážené zákaz-

nici, která nikdy nešetřila na spropitném, vracet se do jeho salonu. „Vaše přítomnost by rozčílila mnohé naše klienty, kteří investicemi u vašeho manžela přišli o peníze,“ vysvětlil jí tehdy.

Matka se od kadeřníka vrátila a polykala slzy. „On se mi ani neomluvil, Eriku,“ postěžovala si. Od té doby k nim jednou týdně docházela kadeřnice z levného salonu v Portchesteru.

Eric otevřel láhev pinot noir a opatrně ji přelil do broušené karafy.

Marge O'Brianová, která u nich patnáct let pracovala na plný úvazek jako služebná, patřila k otcovým nejvytrvalejším obhájčům a i nyní přicházela servírovat matce oběd a večeři a občas uklidit. Po přestěhování do New Jersey se budou muset jejích služeb bohužel vzdát, protože Marge by nikdy neopustila svou rodinu v Connecticutu.

Dnes večer připravila waldorfský salát a lososa s kanadskou rýží, matčin oblíbený pokrm. Eric proto doufal, že se matka pořádně nají a nebude ze své porce jen uždíbovat.

„Co jsi tedy o Lane Harmonové zjistila?“ zeptal se znovu.

„Ovdověla při autonehodě, ještě než se jí narodilo dítě. Je dcerou Gregoryho Harmona, kongresmana, o němž se povídalo, že by mohl být druhý Jack Kennedy. Zahynul spolu s třemi přáteli při havárii soukromého letadla cestou na golfový víkend. Lane tehdy bylo pouhých sedm. Hrůza, že tak tragickou ztrátu musela prožít dvakrát.“

„To ano,“ souhlasil Eric a dolil matce víno. „Možná tě potěší, že jsem ji na sobotu pozval na večeři a ona přijala.“

Anna Bennettová se usmála, byl to opravdový úsměv. „Ach, Eriku, to je dobře. Je moc pěkná a také chytrá, to já poznám. V její společnosti jsem se cítila velmi příjemně. Ta Glady Harperová nám sice poskytuje laskavost, ale mě poněkud zastrašuje.“

„Domnívám se, že tak působí na každého, máti, i na mě,“ zažertoval Eric.

Anna Bennettová se láskyplně zadívala přes stůl na syna a pak se jí oči zaplnily slzami. „Ach, Eriku, jako bys otci z oka vypadl. Často vzpomínám, jak jsme se seznámili. Byla to čirá náhoda. Scházeli jsme po schodech do metra. Pršelo a schody byly strašně kluzké. Uklouzla jsem a málem upadla. Chytil mě v pase, přitiskl mě k sobě... Tím to začalo.

Řekl mi: „Jste moc krásná. Proč mi připadáte tak povědomá?“

Odpověděla jsem mu, že jsem právě nastoupila jako sekretářka do firmy, kde pracuje. Sešli jsme ze schodů a on mě doprovodil k vlaku. O pár dní později mi zavolal a pozval mě na schůzku. Když mě požádal o ruku, svěřil se, že když mě na těch schodech objal, věděl, že už mě nepustí. Chodila jsem tehdy s někým jiným, ale na tom nezáleželo. Zapomněla jsem na něj v den, kdy jsem potkala tvého otce.“

Není to zrovna požehnání, že se tolik podobám tátovi, blesklo Erikovi hlavou. Ať přijdu kamkoliv, lidé se po mně otáčejí a hledí na mě. Ale mnohem víc ho znepokojovalo, že mu matka tuhle historku vypráví prakticky denně. Rodiče spolu žili v manželství osm let, když se narodil. A matce je dnes skoro sedmašedesát. Napadlo ho, zda se nejedná o počáteční stadium demence.

Další problém, pomyslel si.

„Chcete si kávu vypít v obývacím pokoji, paní Bennettová?“ zeptala se Marge a začala sklízet ze stolu.

Obývací pokoj byl nový název pro místnost služebnictva.

„Ano,“ odpověděl Eric.

„Dám si ještě sklenku vína,“ požádala paní Bennettová.

Eric se zamračil. Matka v poslední době příliš pije. Dům je ponurý, atmosféra sklíčená, pomyslel si. Přestěhování do Montclairu jí jenom prospěje. Už příští týden. Až se tam za bydlí, nálada se jí určitě zlepší.

Vzal matku za loket a vedl ji chodbou. Když vešel do místnosti, překvapilo ho, že na krbové římsě stojí hrací skříňka, kterou otec před lety matce koupil.

Anna Bennettová se pro ni natáhla. „Moc ráda poslouchám, jak hraje. Vím, že už jsem ti mockrát říkala, že je to první dárek, který jsem dostala od tvého otce. Vypadá docela přepychově, ale tehdy stála jen nějakých třicet dolarů. Oba jsme rádi tancovali. Figurky, které se po spuštění hudby roztančí, představují cara Mikuláše a carevnu Alexandru. Ale to samozřejmě víš.“

Ne, na to si nepamatuju, uvědomil si Eric. Věděl jen tolik, že ta zdobná hrací skříňka stála celou dobu na matčině toaletním stolku. A nikdy ji neslyšel hrát.

Marge přinesla tác s kávou. Anna zatím zvedla víko skříňky a figurky tragického páru se pustily do tance.

„Nevím, jestli tu hudbu znáš. Je to moje oblíbená píseň od Irvinga Berlina. Zpívá se v ní...“ Začala tiše prozpěvovat: „Píseň skončila, ale melodie stále zní... Ať už tvůj otec žije, nebo je mrtvý, naše píseň dosud neskončila a naše melodie stále zní,“ dodala vášnivě a její tón nepřipouštěl odmluvu.

9

V pátek ráno se Lane jako jindy zastavila v kanceláři své nadřízené a překvapilo ji, že se Glady naklání nad vzorky látek a barev.

Rozhovor zahájila svým běžným strohým tónem. Pozvedla kousek obarveného papíru a řekla: „Měla jsi pravdu. Tento odstín modré je do ložnice Anny Bennettové příliš tmavý. Vyřeším to tak, že na stěny umístím ve výšce pasu bílé táflování. Potlačí modrou a navíc bude mít dramatický efekt.“

„A bude to drahé,“ připomněla Lane. „I to uděláš zadarmo?“

„Jistěže ne. Náklady utopím ve vyúčtování pro hraběnku. Ta si to může dovolit. Pořád tvrdím, že ji ten bandita předem upozornil, aby vytáhla peníze z jeho fondu.“

„Postarám se o to,“ slíbila asistentka.

„Nespěchej tak, ještě jsem neskončila.“

„Pardon.“

Glady podržela v ruce pět vzorků látek. „Nelíbí se mi ty přehozy a závěsy, co bereme z pokoje pro hosty ve starém domě. Objednala jsem tyhle. Přehozy, polštáře, lemy lůžka a toaletního stolku, závěsy a potah lehátka. Uděláme té chudince krásnou ložnici.“

„A i ty půjdou na účet hraběnky?“

„Samozřejmě. Neuškodí, když ji trochu vyždímáme.“

Lane se ovládla, aby nezavrtěla hlavou, a zamířila do vlastní kanceláře. Touhle dobou Glady obvolávala dodava-

tele a tvrdě na ně naléhala, aby dokončili práci nebo přivezli objednané zboží včas.

Lane věděla, že má dobrou příležitost vyřídit stručný telefonát matce. Zastihnu ji nejspíš v obchodě, blesklo jí hlavou. Její matka vlastnila starožitnictví v Georgetownu a pořád se snažila dceru přesvědčit, ať se tam přestěhuje. Dokonce jí nabízela pomoc při rozjezdu vlastního podniku zaměřeného na bytovou architekturu. Lane však cítila, že dosud není připravená založit vlastní firmu. Před pouhou minutou jsem se od Glady zase naučila něco nového, pomyslela si. A kromě toho nemám nejmenší chuť bydlet poblíž nevlastního otce.

Matka se ohlásila po prvním zazvonění. „Ahoj, Lane, zrovna jsem ti chtěla volat. Jak se daří Katie?“

„Parádně. Roste z ní malá velká umělkyně.“

„Žádné překvapení.“

„A já jsem taky v pohodě,“ dodala Lane.

Alice Harmonová se zasmála. „Věř tomu nebo ne, právě jsem se na to chtěla zeptat.“

Lane si v duchu představila dynamickou ženu, s níž právě mluvila. Alici Harmonové-Crowleyové bylo pětapadesát let. Původně kaštanové vlasy měla úplně šedivé a nosila je ostříhané na pážecí účes, který jí lemoval obličej. Nerada se totiž zdržovala s česáním. „Mám lepší věci na práci než stát před zrcadlem a fintit se,“ říkala. Měla vysokou, štíhlou postavu a každé ráno v šest hodin cvičila jógu.

Podruhé se vdala až deset let poté, co její první manžel zahynul při leteckém neštěstí. Lanin nevlastní otec Dwight Crowley psal denní politické sloupky pro *Washington Post* a pokládali ho za významného hráče na washingtonské scéně. S její matkou se oženil, když Lane začala studovat na vysoké. Přála matce štěstí, které v novém svazku získala, sama však Dwighta nemusela. Jeho představa o rozhovoru se dala shrnout velmi jednoduše: „Já mluvím, ty posloucháš.“ Táta byl úplně jiný.